

Bagsiden: læserbrevkasse

- En knogle i skoen

Afsender: Daniel Bach Nielsen (f.1977), handelsgymnasielærer, dansk og mediekundskab.

Modtager: Jan Oxholm for [En scenes anatomi: Fra knogle til rumskib](#).

I [april-nummeret](#) (2004) af 16:9 sætter Jan Oxholm i 'En scenes anatomi' fokus på den vel nok mest omtalte detalje i Stanley Kubricks oeuvre: klippet fra abeknogle til rumskib i filmen *2001: A Space Odyssey*. Selv om jeg er fuldstændig enig med Oxholm i, at dette klip er "et af historiens mest ambitiøse sceneskift", så efterlader artiklen ikke desto mindre en gnavnende sten i min sko.

Klippets intention og funktion er uomtvisteligt genial. Alligevel bliver jeg både irriteret og skuffet, hver gang jeg genser det såkaldte match-cut, hvilket ingenlunde mildnes af den redaktionelle frihed, hvormed billederne fra filmen er udvalgt. Artiklens billeder (8 og 9, side 7), som understøtter pointen i det skrevne ord, yder nemlig klippets manglende perfektionisme ufortjent retfærdighed. Filmens to korrekte frames ses på billede 1 og 2, hvoraf det tydeligt fremgår, at knoglen IKKE matcher rumskibets placering i billedkompositionen. Tidsspringets iscenesættelse er genial men den æstetiske udførelse klodset. Det samme gælder iøvrigt knoglens svævetur. Svæveturen er sat sammen af to indstillinger, hvor både klippets rytme og knoglens bevægelse er uharmoniske og en torn i øjet på en filmelsker, der oplever et-lige-ved-og-næsten guddommeligt filmisk øjeblik.

Billede 1.

Billede 2.

Samtlige mails til vores læserbrevkasse bringes på forunderlig vis sikkert frem af en meget vejrbidt og meget forpustet Kevin Costner. Tak Kevin!

Send dit læserbrev til redaktionschef [Henrik Højer](#). Vi forbeholder os ret til kun at bringe udvalgte indlæg.

Min beundring af Stanley Kubrick og hans værker er slet ikke på spil, tværtimod. Skuffelsen kan forveksles med ærgelse, men irritationen over den ukritiske forherligelse, som jeg er stødt på mange andre steder end i 16:9, er intakt.

At Jan Oxholm banaliserer det perfekt udførte match cut i *The Graduate* ved at reducere det til en sidestilling af "hverdagens ritualer med sex på kommando" og konkluderer, at der ikke er "langt mellem de daglige morgenture i poolen til de natlige stød i dobbeltsengen", kunne forlænge mit indlæg yderlige og give det dén polemiske kant af personlig hetz, som det vel må kunne forventes af et rigtigt læserbrev.

Således tvunget af genren og forventninger til denne vil jeg hævde, at Mike Nichols ved elegant at springe fra poolen til madrassen - foruden at bryde historiens realplan - tilfører fortællingen en psykologi, der bundet til Benjamin Braddocks sindstilstand bliver til en slags filmisk stream of consciousness. Det er hovedpersonens besættelse af sit forhold til Mrs. Robinson, der motiverer springet, og ikke fortællerens pointering af ligheden mellem de to bevægelser. Indstillingen ovenpå den fraværende og dukkeagtige Mrs. Robinson udgør en mental lakune hos Benjamin og fungerer netop ikke som et scenskift. Faderens kritik af sønnens dovenskab får i to forsøg handlingen tilbage på realplanet, og broen fra bassin til sengekant er en smule mere sofistikeret end 'sex på kommando'.

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF \(? Kb\)](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF \(??? Kb\)](#)

|| [forrige side](#) | [næste side](#) ||

16:9, september 2004, 2. årgang, nummer 8

13